Köröskörül a piszokban, szennyben élő földi istenek: a pénz, az élvezeti cikkek . . .

Élete első és utolsó haragjában a sápadt, szomoru *Jézus* remegő ajkakkal áll középen.

Felemelt karja a kijárat felé mutat, tüzesen, fájón csapnak ki kiáltásra nyilt száján a szavak:

„Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt, latroknak barlangjává tettétek. Takarodjatok!"

Pillanatok alatt kiürül a templom.

Jézus egyedül marad.

Amikor a szentek szentje felé fordul, könnyek csillognak a szemèiben . . .

Aztán sebes, határozott léptekkel a kijárat felé megy.

Kint hallgató csoportban várják a tanitványok.

Alázatos, szelid hangon kéri őket:

„Gyüjtsétek össze a betegeket, a szenvedőket s hozzátok hozzám, hogy megkönnyebbüljenek . . ."

A nap utolsó sugarai sápadt homlokára hullnak.

Halántéka körül a szeretet, a jóság glóriája.

Budapest, 1922. *Szőke Sándor.*

Azok a kis létrák.

Azok a kis létrák!
Gondoltok-e rájok?
A waggon-koporsók,
A waggon-lakások
Kicsiny hidacskái.
Anyaföldhöz kötő
Utolsó hidacskák,
Horgonyok, vasmacskák.
Mikor felhúzódtak,
Magasba vonódtak:
Komor jeladások!
Magyarok, magyarok,
Gondoltok-e rájok?

Ha az a sok kicsi
Létra eggyé lenne:
Jákob lajtorjája
Hosszabb nem lehetne,
Istenhez valaki
Rajta fölmehetne . . .

Reményik Sándor.

Figyelmes kiszolgálás
Dugonics-tér 11.
A közp. egyetem közelében.
Szántai
Bérletnél árkedvezmény. borbély és manicure termében

Alapitva: 1884. KRIER RUDOLF Telefon: 13-91.
Uri- és egyenruha szabósága, egyenruházati és hadfeiszerelési intézete. — Divatos uriöltönyök, sportruhák, egyenruhák, angol lovaglónadrágok készitése.
Egyetemi hallgatóknak előnyár.

Hölzer-cukrászda
Jókai-u. 6.
Egyetemi hallgatóknak árkedvezmény. — Egyetemi hallgatók kedvenc találkozó helye.

IRODALOM.

BUCSY ISTVÁN SZÉKFOGLALÓJA A DUGONICS-TÁRSASÁGBAN. A legutóbbi felolvasó ülésen a magyar irodalom szomoru állapotáról tartott székfoglaló értekezést *Bucsy* István erdélyi származásu szegedi állami gimnáziumi tanár. *Bucsy* István egyike azoknak a kemény gerincü, bátor szavu magyaroknak, kik az elmult liberális éra idején, s az ugynevezett dekadens „magyar" irodalom fénykorában fel merték emelni szavukat, meg merték bélyegezni a bünt, s a konkolyhintőket. Felolvasásában vázolta az irodalom minden ágában végbemenet pusztulást, elfajulást, az idegen szellemnek fertőzve tolakodó térfoglalását. Rámutatott arra, hogy az a fajlagosan különálló forradalom, melyet *Csokonai*, s *Petőfi* vivtak meg a magyar irodalomban, s melynek értékeit *Arany* János klasszicizmusa gyüjtötte, tisztitotta, szintétizálta meg, gyalázatosan megcsufoltatott a második forradalomban.

A hiba sajátosan magyar származásu volt: *Arany* János csendes szavu, békés szellemü klasszicizmusát (Petőfivel szemben!) tulságosan készségeskedett elismerni a Bécsből lélegző hivatalos világ, s népszerütlenné, kelletlenebbé tette vele a nemzet számára azt az irodalmat, mely éppen *Petőfi* felmarkolt virágaiból kötözgetett müvészi, lakodalmi csokrot. *Arany* népszerütlensége, hivatalos ize megakadályozta, hogy *Petőfi* óriási vivmányai az *Arany*-féle klasszicizmusban befejezett és gyökérré lett közkincsé legyenek a nép lelkében. Hogy irodalmi alapja, kész, öntudatos izlése, követelése legyen a Petőfiből Arany uj magyar irodalom az elkövetkező fejlődéssel: ujabb forradalommal szemben. A tragédia ott kezdődött, hogy mikor az *Arany*-féle klasszicizmus már az akadémizmus felé aggott, mikor az uj forradalomnak *már* el kellett jönnie, a magyar közönség *még* messze volt az uj forradalomra való ráérettségtől.

Ady elhozta az uj forradalmat, de a nemzet nem tudott megértője lenni. *Adynak*, s legfőképen nem tudta elválasztani, tisztán tartani a nyomában tolakodó karvalyhadtól: s még egyet nem tudott: nem tudta megbocsátani, megérteni, hogy *Ady* beteg ember is volt. Az uj forradalomnak *Petőfi, Arany* magyarságából, megvivott, templommá épitett értékeik fölött kellett volna felvirágoznia, ehelyett *Ady* által gyötrően utált miazmás száju élősdiek belopták, mesterségesen eltenyésztették egy halódó, degenerált nép dekadens irodalmát, mely az élettel, az élet céljaival, igazságaival szemben szenilis pesszimizmust, leszerelő tagadást hirdet, s tehetetlenségében, „tulfinomultságában" perverz, betegitő roffinamanokban keres kielégülést. Készséges szolgálói és urai ennek az uj „irodalomnak", s benne a körülbelül ötven éves, egész Nyugateurópát fertőző francia pesszimizmus, majd dekadencia terjesztői, természetesen a zsidók voltak, kik részben lelki diszpozicióból is, de jól felfogott, destruáló érdekük soha szem elől nem tévesztésével áfottak ki a porondra. Lelkes közönségük persze előre megvolt a kapitalista zsidóság „valódi" élvezetekre vágyó és öntudatos soraiban, de nem hiányoztak „furcsaságokat" kedvelő, elzsirosodott magyar urak, léha dzsentri asszonyságok — és ártatlan, nagyszemü *gyermekek* sem a mind szélesebben ivelő „nyugatos" körből.

Fiatalságunk, életrevalóságunk legszebb megmutatkozásában, az irodalomban és müvészetben, csakhamar egy halódó nép, s egy degenerált, kitlön er-